

เท่าความนวนิยาย

ชุด สุภาพบุรุษจุฑาเทพ

หม่อมเจ้าวิชาวร จุฑาเทพ เป็นเพื่อนรักกับ หม่อมราชวงศ์ เทวพันธ์ เทวพรหม ได้สัญญากันว่าจะให้ลูกคนใดคนหนึ่งแต่งงานกันเพื่อจะได้ เกี่ยวดองกันสืบไป เมื่อหม่อมเจ้าวิชาวรถึงชีพิตักษัย หม่อมเอียดซึ่งเป็นมารดา และเป็นย่าของบรรดาลูกๆ ของหม่อมเจ้าวิชาวรซึ่งถูกขนานนามว่าห้าสิงห์แห่ง จุฑาเทพจึงต้องการทำความสัญญาให้เป็นจริง

เมื่อบรรดาห้าสิงห์จุฑาเทพเติบโตเป็นหนุ่ม พวกเขากลับอยากลิขิตชีวิต รักของตัวเอง ต่างหาทางปฏิเสธการแต่งงานกับทายาทสาวแห่งราชสกุลเทวพรหม จนคำสัญญานั้นมีอันต้องถูกลบล้างไปโดยปริยายเมื่อทายาทคนสุดท้ายคือธวัชร์ แต่งงานกับเพียงขวัญ

ธวัชร์เกือบจะได้แต่งงานกับหม่อมหลวงเกษรา แต่กลับได้แต่งงานกับ หม่อมหลวงระวีราไพสุมิไกร

ปวรจุฬปฏิเสธที่จะแต่งงานกับหม่อมหลวงกระสิน ลูกพี่ลูกน้องของ หม่อมหลวงเกษรา เพื่อแต่งงานกับวรรณสาผู้เป็นถึงหม่อมเจ้าหญิงมาก่อน

พุมิภัทรปฏิเสธการแต่งงานกับหม่อมหลวงมารดี น้องสาวของหม่อมหลวงเกษรา เพื่อแต่งงานกับกรองแก้ว อดีตนางสาวศรีสยาม สุดท้ายมารดีก็ตก เป็นอนุภรรยาของนายพลพินิจ แต่หลังจากท่านนายพลเสียชีวิต มารดีซึ่งไม่ได้ รับทรัพย์สินสมบัติอะไรจากท่านเลยก็หายสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอย

รัชชานนท์ซึ่งหม่อมเอียดหมายมั่นจะให้แต่งงานกับหม่อมหลวงคินีซลูกสาวของท่านนายพล หม่อมราชวงศ์อนุพันธ์ เทวพรหม กลับหนีไปและได้ไปแต่งงานกับสร้อยฟ้า เจ้าหญิงแห่งเวียงพุกคำ

ส่วนวิไลรัมาซึ่งควรได้แต่งงานกับรณพีร์ก็ต้องแคล้วคลาดกัน เพราะเรื่องร้ายแรงที่เธอกระทำต่อหม่อมเอียด นั้นทำให้รณพีร์ได้แต่งงานกับเพียงขวัญนางเอกภาพยนตร์ไทยชื่อดังในเวลานั้น

เวลาผ่านไป ห้าสิบห้จุฑาเทพก็มีทายาทมากมายสืบราชสกุล ทว่าพันธสัญญาระหว่างจุฑาเทพกับเทวพรหมก็ยังไม่มีความว่าจะสัมฤทธิ์ผล

บทนำ

“ทำอะไรอยู่หรือแก้ว กลิ่นหอมไปถึงเรือนใหญ่เชียว”

หม่อมราชวงศ์พุฒิกัทรที่เพิ่งกลับจากการทำงานเดินเข้ามาในห้องครัว เมื่อเห็นคนคันทากำลังยุ่งกับการทำอาหารจึงตรงไปหาก่อนจะสอดแขนรื้อรอบ เอมแม่ครัว

“วันนี้มีหมักรอบ แกงฉู้ฉู้ๆ ส่วนนี้ก็ปลาอินทรีทอดเกลือและน้ำพริก กุ้งเสียบคะ พอดีรุ่งน้องพยาบาลเพิ่งกลับบ้านที่ได้ก็เลยซื้อมาฝาก”

“ฟังแค่ชื่อก็หิวแล้ว หอมเสียด้วย”

เขายืนหันมาข้างๆ คนในอ้อมกอด แต่จมูกที่ป่วนเบ๊นข้างแก้มก็ทำให้ กรองแก้วปรัมแบบไม่จริงจิงนัก ใบหน้ายิ้มละไม

พุฒิกัทรมองกรรยาที่แม่จะเข้าสู่วัยกลางคนแล้วแต่ก็ยังคงความงาม เหมือนในอดีตสมตำแหน่ง ‘นางสาวศรีสยาม’ เมื่อสามสิบปีก่อน แม่เวลาจะผ่าน มานานแล้ว แต่ความรักของทั้งคู่ก็ยังคงหวานชื่นเช่นเดียวกับฝีมือการทำอาหาร ของกรองแก้วที่ไม่เป็นสองรองใคร ยามว่างกรรยามักจะเข้าครัวแทนย่าอ่อนซึ่ง บัดนี้อายุมากแล้ว และใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการพักผ่อน

หลังจากเกษียณ หม่อมราชวงศ์พุฒิกัทรในวัยหกสิบสามปีก็ได้รับการ ทาบตามจากคณะแพทย์ให้เป็นอาจารย์พิเศษต่อ นอกจากนี้ยังรับตำแหน่ง ผู้อำนวยการศูนย์การแพทย์ซึ่งบริษัทมหาชนที่คอนสตรัคชั่นกำลังก่อสร้างอยู่

อีกด้วย ส่วนกรองแก้วนั้นหลังจากเรียนต่อเป็นพยาบาลก็รับราชการในโรงพยาบาลเดียวกัน หล่อนเอาใจใส่ดูแลคนไข้อย่างดีจนได้เลื่อนขั้นเป็นหัวหน้าพยาบาลหอผู้ป่วยศัลยกรรมเมื่อปีที่แล้ว ครอบครัวยุติสมบูรณ์เพียบพร้อม มีบุตรและธิดารวมสองคน

หยอกล้อกันพอหอมปากหอมคอเสร็จ พุฒิภัทรก็อาสาอยู่เป็นลูกมือช่วยกรองแก้วทำอาหาร ไม่นานก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเดินเข้ามาในห้องครัว

“คุณแม่ทำอะไรครับ กลิ่นหอมเชียว” ชายร่างสูงวัยยี่สิบแปดปีว่าพลางกอดเอวกรองแก้วก่อนจะหอมแก้มพอดใหญ่

“ตายแล้ว ตาฉัตร เล่นอะไรแบบนี้”

“โอ้ คุณแม่ครับ ก็ผมคิดถึง เราไม่ได้เจอกันเกือบเดือนเลยนะครับ”

หม่อมหลวงฉัตรเกล้าเป็นลูกชายคนโตของหม่อมราชวงศ์พุฒิภัทรกับกรองแก้ว กิตติศัพท์ความหล่อเหลาไม่น้อยหน้าผู้เป็นพ่อสมัยหนุ่ม ด้วยหน้าตาประพิมพ์ประพายกับทั้งพ่อและแม่ ทำให้เป็นที่ชื่นชอบของผู้คนรอบตัว ด้านการเรียนนั้นก็เรียนจบวิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้ารุ่นที่ ๕ ด้วยคะแนนเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง จากนั้นจึงเรียนต่อด้านเฉพาะทางศัลยกรรมกระดูก

กรองแก้วมองลูกชายที่ยังติดนิสัยอดอ้อนด้วยรอยยิ้ม บอกให้ไปอาบน้ำเพราะตัวเองเหม็นเหงื่อก็ไม่ไป ซ้ำยังหอมแก้มหล่อนอีกพอดก่อนจะยืนยันว่าไม่เหม็น จนหล่อนอดแซวด้วยความเอ็นดูไม่ได้ว่าปากหวานทั้งพ่อทั้งลูก

ตอนนั้นเองฉัตรเกล้าจึงเลิwmองไปอีกฟากของครัว แล้วเห็นผู้เป็นพ่อยืนยิ้มอยู่ตรงอ่างน้ำ บทสนทนาหยอกล้อกันระหว่างพ่อลูกจึงเริ่มขึ้น ก่อนพุฒิภัทรจะเข้าสู่ประเด็นหลักในการกลับบ้านครั้งนี้ของลูกชาย

ฉัตรเกล้าปฏิเสธการทาบทามให้เป็นอาจารย์จากทางคณะฯ และเลือกไปทำงานในโรงพยาบาลค่ายที่ต่างจังหวัดแทน เพราะมีอุปนิสัยที่ชอบงานแบบลุยๆ รวมถึงมีความฝันที่ต้องการทำงานเพื่อประชาชนในถิ่นทุรกันดารทั้งในฐานะแพทย์และทหาร อีกทั้งปัจจุบันโรงพยาบาลค่ายรวมถึงพื้นที่ชายแดนยังขาดแคลนแพทย์ โดยเฉพาะพื้นที่ซึ่งยังมีการระบาดของยาเสพติด

ชายหนุ่มเลือกโรงพยาบาลค่ายแห่งหนึ่งในเชียงรายได้แต่เนิ่นๆ อยู่กลางเมืองซึ่งถือว่าปลอดภัย ก็ต้องออกหน่วยในพื้นที่ติดชายแดนที่ยังมีผู้ก่อการร้ายและพวกค้ายาเสพติดแฝงตัวอยู่ ถึงกระนั้นความตั้งใจของฉัตรเกล้าก็ไม่สั่นคลอน

พุฒิภัทรเห็นความตั้งใจของลูกชายก็ไม่ขัด แต่ก็คิดว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่จึงบอกให้ลูกไปแจ้งแก่ย่าอ่อน หรือที่ตอนนี้ทุกคนเรียกว่าทวดอ่อนให้เข้าใจเสียก่อน จะได้ไม่เหมือนคราวปกเกศ น้องสาวของฉัตรเกล้าที่เดินทางไปเรียนต่อด้าน

แพชั่นดีไซน์ที่ปารีส ซึ่งเล่นเอาคุณทวดงอนไปหลายวัน เพราะความรักและ
เป็นห่วง แม้ทั้งหลานและเหลนจะโตจนเป็นหนุ่มเป็นสาวหมดแล้ว พอได้จดหมาย
ขอโทษและจดหมายเล่าเรื่องราวความเป็นอยู่ที่นั่น ความน้อยใจก็คลายลง

“ว่าแต่คุณทวดจะกลับเมืองไทยเมื่อไหร่หรือครับ ผมจะได้ไปรับ หวังว่า
คงจะก่อนที่ผมจะไปเชียงใหม่”

“น่าจะอาทิตย์หน้า เห็นว่าจะไทร มาบอกช่วงใกล้ๆ กลับมา คราวนี้จะได้
อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากัน”

อาหารเย็นมื้อนี้เต็มไปด้วยความครึกครื้น เพราะวังจุฑาเทพเพิ่งได้
ต้อนรับสมาชิกใหม่คือ ลอจันท์ แฟนสาวของหม่อมหลวงภูวนศ บุตรชายของ
หม่อมราชวงศ์รัชชานนท์ ทวดอ่อนมีสีหน้าเข้มขึ้นเมื่อเห็นทุกคนพร้อมหน้าพร้อม
ตา แต่ไม่นานก็ถอนหายใจลงทำหน้าเศร้า ตักข้าวแค่คำสองคำก็ขอตัวกลับไป
พักที่ห้อง โดยมีหม่อมหลวงฉัตรเกล้าเป็นคนพาไป

เมื่อครู่นี้ทั้งสองยังไม่มีโอกาสได้คุยกันเลย เพราะบทสนทนาบนโต๊ะอาหาร
ผูกขาดโดยหม่อมหลวงภูวนศและว่าที่น้องสะใภ้ ฉัตรเกล้าปล่อยให้ผู้ช่วย
พยาบาลที่คอยดูแลทวดอ่อนพาไปทำธุระส่วนตัวอยู่ครู่ใหญ่ จึงค่อยโบกมือเป็น
สัญญาณให้อีกฝ่ายออกไปก่อน จากนั้นเขาก็ค่อยหลุดตัวลงคลานเข้าไปอยู่
ข้างๆ ทวดอ่อนที่นั่งอยู่ตรงมุมประจักษ์นเตียง

“นั่นคุณฉัตรหรือ” แม้ทวดอ่อนจะอายุมากแล้ว แต่ความจำยังไม่เลือนไป
ตามกาลเวลา

“ครับคุณทวด ผมเอง” ฉัตรเกล้าประนมมือแทบดก

“โอ! พ่อเจ้าประคุณของย่าทวด คิดถึงจริงๆ เลย”

“ผมก็คิดถึงคุณทวดมากครับ” งานในฐานะแพทย์ประจำบ้านสาขา
ศัลยกรรมกระดูกทำให้ฉัตรเกล้าไม่ค่อยมีเวลากลับบ้าน อีกทั้งใกล้จะสอบอนุมัติ
วุฒิบัตร หรือที่เรียกว่าสอบบอร์ด ก็ยิ่งต้องทุ่มเวลาให้การทบทวนตำราเป็น
การใหญ่

สองทวดเหลนพูดคุยกันอย่างเพลิดเพลิน ฉัตรเกล้าชมว่าคุณทวดยังดู
เหมือนสมัยก่อนไม่มีผิด เทียบจากรูปถ่ายอันงดงามของทวดอ่อนและหม่อมทวด
เอียดที่ติดอยู่ตรงบันได น่าเสียดายที่บัดนี้หม่อมทวดเอียดเสียชีวิตไปแล้ว

“นับวันทวดก็เหมือนไม้ใกล้ฝั่ง จะตายวันตายพรุ่งก็ไม่ว่า”

“อย่าพูดอย่างนั้นสิครับ คุณทวดต้องอยู่กับพวกเราไปอีกนาน”

“ใช่พ่อคุณ คนแก่อย่างทวดไม่รู้จะอยู่ได้อีกนานเท่าไร แต่ถ้าความ

ปรารถนาเป็นจริง ทวดก็ตายตาหลับ”

ทวดอ่อนหมายถึงเรื่องของตระกูลเทพพรหม เรื่องทั้งหมดเริ่มจากความต้องการของหม่อมราชวงศ์เทพพันธ์ เทพพรหม กับหม่อมเจ้าวิชชากรซึ่งเป็นปู่ของหม่อมหลวงฉัตรเกล้าที่อยากให้สองตระกูลเกี่ยวดองกัน แต่ก็ไม่สมหวังทั้งคู่ของหม่อมราชวงศ์ธรรตกับหม่อมหลวงเกษรา และหม่อมราชวงศ์พุฒภัทรกับหม่อมหลวงมารตี จนกระทั่งหม่อมหลวงวิไลร์มาซึ่งเป็นคู่หมั้นหม่อมราชวงศ์รณพีร์ปองร้ายหม่อมเอียด สัญญาของสองตระกูลจึงมีอันสิ้นสุดลง

หลังจากนั้น ในขณะที่ฝั่งจุฬาเทพเจริญได้ดีกันทุกคน สกุลเทพพรหมกลับตกต่ำลง หม่อมหลวงมารตีกลายเป็นอนุภรรยาของนายพลพินิจ หม่อมหลวงวิไลร์มาก็คลุ้มคลั่งจนส่งจดหมายสาปแช่งมาในวันเกิดทวดอ่อน ทำให้ท่านไม่สบายใจถึงขั้นล้มหมอนนอนเลื้อ ข้อความในจดหมายเปรียบเสมือนหนามยอกใจหญิงชรา

หม่อมราชวงศ์เทพพันธ์กลายเป็นคนติดเหล้า เข้าออกโรงพยาบาลเป็นประจำ ยังดีที่มีลูกคนโตอย่างหม่อมหลวงเกษรากับชินกรที่เป็นสามีช่วยดูแล ทว่าหม่อมหลวงวิไลร์มาก็กลับหายสาบสูญไป รวมถึงหม่อมหลวงมารตีที่ไม่มีใครได้ข่าวอีกเลยตั้งแต่คดีทรัพย์สินของนายพลพินิจสิ้นสุดลงเมื่อสิบปีก่อน ทวดอ่อนไปเยี่ยมและได้ฟังหม่อมราชวงศ์เทพพันธ์ปรับทุกข์ถึงลูกสาวอีกสองคน หญิงชราทราตรึงใจนึกพิศวงอยู่ลึกๆ และรู้สึกติดค้างตระกูลเทพพรหมอย่างมาก แม้ตอนนั้นความรักของหม่อมหลวงภุณเฑาะกับหนึ่งในทายาทตระกูลนี้ที่กำลังออกงานจะเหมือนเป็นการเติมเต็มความหวังของคุณทวดก็ตาม

“ตราบไต่ที่ยังซัดใจความผิดไม่ได้ ทวดก็ตายตาไม่หลับ คุณฉัตรช่วยทวดตามหาสองคนนั้นหน่อยได้ไหม”

“อย่าพูดอย่างนั้นสิครับ ทุกอย่างไม่ใช่ความผิดฝ่ายเราสักหน่อย ผมให้สัญญาครับว่าจะช่วยตามหาทายาทสกุลเทพพรหม ถ้ามีโอกาสผมจะช่วยเหลือพวกเขาสุดความสามารถ”

“พ่อเจ้าประคุณของทวด คุณฉัตรช่างเป็นเหลนที่น่ารักเสียจริงๆ เห็นหน้าคุณฉัตรแล้วทวดอดคิดถึงพ่อกับแม่เราสมัยยังหนุ่มยังสาวไม่ได้”

ฉัตรเกล้าฟังเรื่องในอดีตมานับครั้งไม่ถ้วน เขาคิดว่าเป็นเพราะโชคชะตาและบุพเพสันนิวาส โดยเฉพาะเรื่องของพุฒภัทรกับกรองแก้วที่จะว่าไปก็เทียบได้กับนิยายเรื่องหนึ่ง กว่าจะลงเอยกันได้ก็ต้องฝ่าฟันอุปสรรคนานัปการ พอทวดอ่อนเกริ่นถึงบิดามารดาของชายหนุ่มก็พลอยพูดถึงกรองแก้วสมัยเป็นนางงามฉัตรเกล้าเองก็เริ่มซักถามด้วยความอยากรู้และเพลิดเพลิน

“นี่มาหลอกให้ทวดเล่าเรื่องอดีตให้ฟังอีกแล้วสิ”

“ແหม คุณทวดละก็รู้ทันผมอยู่เรื่อย ก็ไม่มีใครเล่าสนุกเหมือนคุณทวดนี้ครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนพ่อพาแม่หนีนายพลพินิจ ฟังแล้วเหมือนผมอยู่ในเหตุการณ์ตอนนั้นด้วย”

ทวดอ่อนเอ็นดูความปากหวานของเหลนคนนี้นิ่งนัก เปลี่ยนมาถามกลับว่าเมื่อไรจะพาสามีมาให้เห็นบ้าง ฉัตรเกล้าจึงเบนความสนใจของผู้ส่วงวัยไปที่แฟนของน้องสาวอย่างปกเกิดแทน เล่นเอาคุณทวดถึงกับร้องเสียงหลงว่าไม่ชอบฝรั่งมั่งค่า ชายหนุ่มเลยต้องแก้ว่าแค่ล้อเล่น ก่อนบทสนทนาจะจบลงด้วยถ้อยคำย้ำจากทวดอ่อน

“คุณฉัตรต้องอย่าลืมสัญญาที่ให้ไว้แก่ทวด ถ้ามีโอกาสต้องช่วยเหลือเกื้อกูลตระกูลเทวพรหมให้ถึงที่สุด”

๑

กำหนดการการเดินทางกลับของหม่อมหลวงปกเกล้าต้องเลื่อนออกไปอย่างไม่มีกำหนด เพราะสถานการณ์หน่วยทางการเมืองในไทย คณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ หรือ รสช. ทำการรัฐประหารรัฐบาลซึ่งมีพลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ เป็นนายกรัฐมนตรี โดยให้เหตุผลหลักกว่ามีการฉ้อราษฎร์บังหลวงอย่างหนัก และรัฐบาลพยายามทำลายสถาบันทหาร

หลังยึดอำนาจได้ก็ร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่และจัดการเลือกตั้งทั่วไป ทว่าสุดท้าย พลเอกสุจินดา คราประยูร หนึ่งในคณะ รสช. กลับได้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี สร้างความไม่พอใจแก่ประชาชนเป็นวงกว้าง เพราะรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ไม่มีความเป็นประชาธิปไตย และการที่พลเอกสุจินดาขึ้นดำรงตำแหน่งนายกฯ ก็เป็นการสืบทอดอำนาจของ รสช. ขัดกับคำสัญญาที่เคยให้ไว้ ประชาชนจำนวนมากรวมถึงนักศึกษาจึงออกมาชุมนุมประท้วงต่อต้านการสืบทอดอำนาจครั้งนี้ โดยมีข้อเรียกร้องคือ ให้นายกรัฐมนตรีลาออก

ต่อมาสถานการณ์เริ่มตึงเครียดเพราะจำนวนผู้ชุมนุมมีมากขึ้น หม่อมหลวงฉัตรเกล้าซึ่งเป็นแพทย์ทหารจึงถูกเรียกไปรายงานตัวกับต้นสังกัดตามระเบียบ แม้ชายหนุ่ม เพื่อนๆ และรุ่นน้องแพทย์ทหารหลายคนอยากไปร่วมชุมนุมเพื่อสนับสนุนประชาชน แต่ก็ไม่สามารถทำได้เพราะหน้าที่คำคอ จึงได้แต่ติดตามสถานการณ์ในข่าวทางโทรทัศน์และวิทยุ

สถานการณ์ทวีความตึงเครียด เมื่อคืนที่ผ่านมาตำรวจกับทหารปะทะผู้ชุมนุม ยิ่งฉัตรเกล้าได้ข่าวว่าทหารนำกำลังเข้าสลายการชุมนุมก็ยิ่งกระวนกระวาย ชายหนุ่มกังวลถึงปรมศ แพทย์ทหารรุ่นน้องที่ใกล้จบการศึกษาแล้ว แต่แอบออกจากโรงพยาบาลไปร่วมชุมนุมที่อนุสาวรีย์ประชาธิปไตยด้วยอุดมการณ์แรงกล้า และหายไปโดยที่ติดต่อก็ไม่ได้เลย จนกระทั่งฉัตรเกล้าเห็นปรมศกลับมาถึงหอพักก็รีบปรีเข้าไปถามไถ่ด้วยความเป็นห่วง

ปรมศเล่าว่า รัฐบาลประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน มีการสลายการชุมนุมและปราบปรามโดยกำลังและใช้กระสุนจริง มีผู้บาดเจ็บและเสียชีวิตจำนวนมาก ชัดแย้งกับแถลงการณ์หลายฉบับของรัฐบาลที่รายงานว่าไม่มีผู้เสียชีวิต แต่การชุมนุมยังไม่จบเพราะยังมีประชาชนจากหลายพื้นที่เดินทางมาชุมนุมต่อเนื่อง ส่วนที่ตัวเขารอดมาได้เพราะได้รับความช่วยเหลือให้ไปหลบในบ้านผู้คนแถวนั้น รอจนสถานการณ์สงบลงจึงออกมา

ฉัตรเกล้าสลดใจ การกระทำเหล่านี้ขัดแย้งกับหน้าที่ที่แท้จริงของทหารที่ควรช่วยเหลือประชาชน เขาเชื่อว่ายังมีทหารจำนวนมากที่อยู่ข้างประชาชน หนึ่งในนั้นคือพันตรี หม่อมหลวงอดิร ลูกพี่ลูกน้องของเขาที่แม้ต้องทำตามคำสั่ง แต่ก็คอยช่วยเหลือประชาชนเท่าที่ทำได้ ทว่าความหดหู่ก็แปรเป็นความตระหนก เมื่อรุ่นน้องตัวดีจะกลับไปชุมนุมอีกครั้ง

“ผมทั้งประชาชนพวกนั้นไม่ได้”

“พี่รู้ แต่พี่อยากให้นายคิดดูให้ดีนะ หากนายไปตอนนั้น อนาคตและสิ่งที่ทุ่มเทมาตลอดหกปีจะไม่มีเหลือ...หน้าที่ของนายตอนนี้คือต้องเรียนให้จบ อย่าลืมลืวนายเข้ามามีหน้าที่นี้เพราะอะไร” ฉัตรเกล้ามองเห็นความมุ่งมั่นในแววตาของรุ่นน้อง ตัวเขาก็อึดใจไม่ต่างกัน แต่เมื่อคิดถึงหน้าที่ความรับผิดชอบก็ต้องตัดสินใจ

ปรมศหน้าเครียดเพราะลำบากใจ ปณิธานของเขาไม่ต่างจากฉัตรเกล้าเท่าใดนัก คือต้องการเป็นแพทย์และทหารไปพร้อมๆ กัน พร้อมอุทิศตนเพื่อประชาชนและกองทัพ

“ผมขอโทษ...ผมจะเชื่อคุณฉัตร ผมจะไม่ออกไปชุมนุมอีก”

“ไม่ต้องขอโทษหรอก นายทำดีที่สุดแล้ว ตอนนีรีบไปอาบน้ำพักผ่อนเอาแรงก่อนเถอะ แล้วอย่าลืมไปรายงานตัวที่หน่วยด้วย”

ฉัตรเกล้ามองตามแผ่นหลังรุ่นน้อง ในเมื่อไม่มีทางเลือก ตอนนีเขาก็ต้องทำหน้าที่แพทย์อย่างตั้งใจ รักษาทุกคนที่บาดเจ็บไม่ว่าจะเป็นฝ่ายใด และภาวนาขอให้เหตุการณ์สงบโดยเร็วพลัน

สัปดาห์ที่ผ่านมานับเป็นช่วงที่หนักหนาสาหัสสำหรับฉัตรเกล้าไม่น้อย มีคนถูกส่งมารักษาตัวจำนวนมากทั้งประชาชนและทหาร ความสูญเสียเกิดขึ้นแก่ประเทศชาติโดยไม่อาจประมาณค่าออกมาเป็นเงินได้

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ พระราชทานพระบรมราชวโรกาสให้พลเอกสุจินดา และ พลตรีจำลอง ศรีเมือง เข้าเฝ้าฯ พระองค์มีรับสั่งให้แก้ไขปัญหาขณะนี้ หลังจากนั้นประมาณหนึ่งสัปดาห์ พลเอกสุจินดาก็ลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี บ้านเมืองจึงกลับมาสงบสุขอีกครั้ง ทิ้งไว้เพียงรอยแผลเป็นอันยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์ชาติไทยที่ทุกคนจะไม่มีวันลืม

ฉัตรเกล้าอยู่เวรติดกันมาหลายวัน เขาเพิ่งออกจากห้องผ่าตัดเมื่อเช้ามืดนี้เอง ชายหนุ่มลากสังขารอันสะบักสะบอมกลับถึงหอพัก หยิบโทรศัพท์มือถือที่หน้าจอปรากฏข้อความจากคนทางวังจухาเทพเป็นยี่สิบข้อความมาโทร. กลับทันที เมื่อได้คุยกับมารดา ต่างคนก็ต่างถามไถ่เรื่องราวที่ได้ประสบมา จากนั้นชายหนุ่มค่อยบอกว่าจะกลับบ้านวันนี้

ฉัตรเกล้าขับรถมาถึงวังจухาเทพแล้วเลี้ยวเข้าไปจอดในบริเวณบ้านวังจухาเทพยังคงงดงามเฉกเช่นทุกวัน หลังจากทำสิ่งชั่วร้ายแรกแต่งงานแล้ว ทุกคนต่างก็ปลูกเรือนใหม่เพื่อสร้างครอบครัวของตนในเขตวัง เมื่อจอดรถเสร็จ ชายหนุ่มก็รีบอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วมุ่งหน้าไปยังห้องชั้นบนของเรือนริมน้ำซึ่งเป็นห้องประชุมลับของทำสังหารที่รุ่นที่สอง ฉัตรเกล้ามองเข้าไปก็เห็นพันตรี หม่อมหลวงอศิร และสมาชิกที่เหลืออยู่กันครบ

หัวข้อสนทนาไม่แค่เล่าเรื่องการเมือง น้ำเสียงเต็มไปด้วยความเคร่งเครียด เพราะทุกคนไม่อยากให้เหตุการณ์สูญเสียเช่นนี้เกิดขึ้น โดยเฉพาะอศิรที่หุดหู่ที่สุดจนถึงกับเอ่ยว่าวันหนึ่งอาจจะลาออกมาช่วยงานบิดา เขาหนักใจที่ต้องทำตามคำสั่งให้ปราบปรามประชาชน ทั้งที่คนเหล่านั้นคือคนไทยด้วยกัน ตอนนี้เหตุการณ์สงบแล้ว เขาก็หวังว่าสักวันเมื่อประชาชนพร้อมและมีความรู้เรื่องการเลือกตั้งมากขึ้น ประเทศจะได้เป็นประชาธิปไตยเต็มใบเสียที ฉัตรเกล้าเองก็เห็นด้วยกับพี่ใหญ่

“แล้วคุณฉัตรโทร. บอกคุณเกษตรหรือยัง” ภูธนศหมุนแก้วเหล้าพลางมองไปทางฉัตรเกล้า

“จริงด้วย ผมมัวแต่รุ่นจนลืมส่งข่าวให้คุณเกษตรเลย”

“พี่ว่าอาทิตย์หน้าทุกอย่างคงจะคลี่คลายมากกว่านี้ ถ้ายังงั้นเรียกคุณเกษตรกลับมาเถอะ ดีกว่าแกร่วอยู่เมืองนอกคนเดียว คุณหวดอ่อนเองก็คิดถึงคุณเกษตร

มาก ถ้าได้เจอเหลนจะได้สบายใจมากขึ้น” หม่อมหลวงอศิรกล่าว
 “ฉันพรุ่งนี้ผมจะโทร. บอกคุณแก่ให้รีบซื้อตัวกลับมาให้เร็วที่สุด”

สนามบินดอนเมืองวันนี้คึกคักกว่าทุกวัน จัตรเกล้าจอตารถที่ลานด้านหน้าและเดินเข้าไปรอปกแก่ในอาคารผู้โดยสารขาเข้า เขานึกจินตนาการถึงน้องสาวที่ผ่านไปสี่ปีคงโตเป็นสาวแล้ว แม่จะเรียนเก่ง แต่ปกแก่กลับไม่ชอบเรียนสายวิทย์เหมือนสมาชิกคนอื่นในบ้าน ยามว่างมักจะวาดรูป พอโตขึ้นจึงเลือกเรียนแฟชั่นดีไซน์ พุฒิภัทรกับกรองแก้วก็ไม่ขัดด้วยมีความคิดทันสมัย

จัตรเกล้ามองไปรอบๆ อาคาร พลันสายตาก็ปะทะชายร่างสูงคุ่นตาจึงได้ทักทายกัน ภาครชเป็นเพื่อนสมัยมัธยม จัตรเกล้าสนิทกับอีกฝ่ายเพราะเตะบอลตอนเย็นด้วยกันบ่อยๆ หลังจากเข้ามหาวิทยาลัยและอยู่ต่างคณะจึงไม่ได้เจอกันเลย

“แล้วนี่นายมาทำอะไร” ภาครชถามเพื่อน

“มารอคน”

“ใครหรือ”

“แม่ทูนหัว” จัตรเกล้าแก้งพูด ปกแก่เป็นน้องสาวคนเดียวที่คนทั้งครอบครัวตามใจ เขาจึงชอบแก้งเรียกหล่อนว่าแม่ทูนหัวบ่อยครั้ง

“แฟนนั่นสิ”

“ไม่ใช่ คนนี้ยิ่งกว่า”

ภาครชโคลงหัว แต่ไม่ซักไซ้ต่อ เพราะคิดว่าการที่หม่อมหลวงรูปงามจะมีแฟนก็ไม่แปลก

“แล้วนายล่ะ นี่ไปไหนมา”

“ฉันพาแม่ไปเที่ยวสิงคโปร์มา...อยู่เมืองไทยแล้วเครียด ฉันเลยพาไปเปิดหูเปิดตาที่อื่นบ้าง จะได้ไม่คิดมาก”

มารดาของภาครชคือคุณหญิงอำไพ ภรรยาหลวงของนายพลพินิจระหว่างที่เรียนมัธยมอยู่เป็นช่วงที่มีข่าวนายพลพินิจออกมาเป็นระยะๆ เพราะบรรดาอนุภรรยาฟ้องร้องเรียกค่าเลี้ยงดู ช่วงนั้นภาครชเครียดมาก แม่เมื่อสิบปีก่อนศาลตัดสินเรื่องทรัพย์สินของนายพลพินิจให้ฝั่งภาครชชนะคดี แต่ก็ยังมีเหล่าอนุภรรยาพาลูกมาเรียกร้องเป็นระยะ จัตรเกล้าเคยได้ยินเพื่อนสนิทบ่นถึงเรื่องนี้ว่าเครียดกับการผจญกับบรรดาอนุภรรยาของบิดามาก

คุยกันอีกไม่นาน จัตรเกล้าก็บอกลาภาครชเพื่อไม่ให้คุณหญิงอำไพที่แยกไปเข้าห้องน้ำต้องรอลูกนาน ภาครชให้นามบัตรแก่เพื่อนไว้ติดต่อภายหลัง ขณะ

ที่เซ็นทรัลเซ็นทรัลไปอีกฝั่งหนึ่ง เขาเหลียวมองฉัตรเกล้าอีกครั้ง ก่อนจะเห็นหญิงสาวคนหนึ่งที่มีทรงผมที่ฟูเหมือนนกเตาทรง สวมกระโปรงสั้นแคคิ๊บ รองเท้าบูตสูงเหนือเข่า แต่งตัวแต่งหน้าได้ฉูดฉาดโฉบฉวยจากด้านหลัง ที่แรกคิดว่า เป็นชาวต่างชาติ แต่พอเพ่งมองก็เห็นว่าเป็นคนไทย พลันนึกถึงคำพูดเพื่อนสนิททันที

‘ฉันมารอแม่พูนหัว’

ภาครัชสายหัว ไม่คิดว่าแฟนของฉัตรเกล้าจะเปรี้ยวเซ็ดฟันขนาดนี้ ทว่าชายหนุ่มไม่รู้เลยว่ามองบางอย่างผิดเพี้ยนไปจากความจริงมากทีเดียว และสิ่งนั้นจะนำมาซึ่งความเข้าใจผิดครั้งใหญ่ในชีวิต...

“คุณเกศ” ฉัตรเกล้ามองผู้หญิงตรงหน้าอย่างไม่เชื่อสายตา

เขามองน้องสาวตั้งแต่หัวจดเท้า แต่ดูเหมือนเจ้าตัวจะยังไม่เข้าใจจึงโผกอดพี่ชายและหอมแก้มอีกฟอดใหญ่

“คิดถึงคุณฉัตรจังเลย ไม่ได้เจอกันนานแล้วนะ คุณฉัตรใจดำไม่ยอมไปเยี่ยมน้องบ้างเลย”

“นี่ยังไม่ถึงได้แต่งตัวแบบนี้ หรือว่าอยากโดนตีจนกันลาย”

สภาพน้องสาวตอนนี้ดูเปิดสะกาดเหลือทน กระโปรงสั้นจนเผยให้เห็นเรียวยาวขาเนียน แม้จะมีรองเท้าบูตทรงสูงแต่ก็ดูบวมหวิวเกินไปอยู่ดี ความเป็นพี่ชายที่ห่วงน้องสาวทำให้ฉัตรปั้นหน้าเคร่งเพื่อปราม ก่อนจะไล่ให้อีกฝ่ายไปเปลี่ยนชุดในห้องน้ำ

“อย่าเพิ่งดูสิ เกศขอโทษ พอดีลืมไป ถ้าคุณฉัตรไม่ชอบ เกศไปเปลี่ยนชุดในห้องน้ำก็ได้”

“ไม่ใช่ก็ได้นะ แต่ต้องเปลี่ยน ช่วยแต่งตัวให้เรียบร้อยแล้วก็ช่วยลบเครื่องสำอางออกด้วยนะ ไม่อย่างนั้นแม่หัวโดนคุณพ่อคุณแม่ดูแน่ จะหาว่าพี่ไม่เตือน... พี่ให้เวลายี่สิบนาที และหน้าตาก็ช่วยลบที่เขียนตาดำๆ ออกด้วย พี่ต้องการน้องสาวคนเดิมกลับมา”

“โอ้ คุณฉัตร ทำไมหัวโบราณแบบนี้”

“พี่ไม่ได้หัวโบราณนะคุณเกศ แต่เป็นห่วง เชื่อพี่เถอะ ถ้ายังไม่อยากให้คุณทวดอ่อนเป็นลมหายใจหลังตึง อ้อ ยังมีอีกนะ ขนตาปลอมที่วิ่งๆ ช่วยถอดออกเสียด้วย พี่ยังไม่อยากโดนมันทิ่มตา”

๒

หม่อมหลวงปกเกล้าคลานเข้าเข้าไปกราบแทบตักทวดอ่อนอย่างอ่อนช้อย ท่านทอดตอบ น้ำตาแห่งความปลื้มปีติรินออกมา บรรดาสมาชิกในบ้าน จูจากาเพต่างล้อมวงกัน โดยเฉพาะหม่อมราชวงศ์พูนมิตรกับกรรณแก้วที่ดีใจที่สุด เมื่อลูกสาวกลับมาบ้าน ทุกคนต่างมองด้วยสายตาชื่นชม บรรยาการการพูดคุยกันในครอบครัวเป็นไปอย่างอบอุ่น

มีเพียงหม่อมหลวงฉัตรเกล้าเท่านั้นที่รู้ว่าสภาพของน้องสาวก่อนหน้านี้เป็นเช่นไร ถ้าเขาไม่สั่งให้เปลี่ยนเครื่องแต่งกาย ปฏิกริยาของทุกคนคงจะไม่เป็นเช่นนี้

“คุณแก่คิดไว้หรือยังว่ากลับมานี้จะทำงานอะไรต่อ” หม่อมหลวงอติรุซึ่งเป็นผู้ใหญ่ที่สุดถาม โดยมีสมาชิกคนอื่นนั่งฟัง

“คิดแล้วค่ะ เกตุว่าจะเปิดร้านเสื้อผ้าของตัวเอง” ปกเกล้าตั้งใจจะเปิดร้านเสื้อผ้าที่ห้างสรรพสินค้าเจซีเซ็นเตอร์ โดยเข้าทางภวนศที่เป็นกรรมการผู้จัดการของห้างและสนิทสนมกันดี

พี่ชายแท้ๆ อย่างฉัตรเกล้าแกลังเลว่าคงเปิดได้ไม่ถึงเดือน ลูกค้านี้หมดก่อน เล่นเอาน้องสาวต้องนำเสนอผลงานที่ภูมิใจที่สุดสมัยอยู่ฝรั่งเศสว่าเคยได้ร่วมทีมแสดงฝีมือช่วงแฟชั่นวีคด้วย กระนั้นผู้เป็นพี่ก็ยังอย่าไม่เลิก ภวนศจึงออกโรงช่วยสนับสนุนปกเกล้าเต็มที่ว่าจะหาทำเลที่ดีที่สุดให้

“เห็นไหม คุณหนูใจดีกว่าเยอะ ไม่เหมือนคุณฉัตร ชอบแกล้งเกศอยู่เรื่อย”

“แต่คุณเกศเพิ่งกลับมา ยังไม่มีคนรู้จัก ถ้าเปิดร้านใหม่จะไปสู้ห้องเสื้อ
ดังๆ ที่เปิดอยู่ในห้างนายได้ไง” ฉัตรเกล้าติง

ห้องเสื้อที่กำลังมาแรงแข่งทางโค้งตอนนี่คือ ห้องเสื้ออารดา ตัดเย็บเสื้อผ้า
สำหรับสาวสมัยใหม่ หม่อมหลวงภูวนศเล่าวว่าร้านดั้งเดิมอยู่ที่พาหุรัด ส่วนที่เปิด
ในห้างเขาเป็นสาขาย่อย เพิ่งเปิดได้หกเดือนลูกค้าก็แน่นแทบทุกวัน เพราะคุณ
อารดาผู้เป็นเจ้าของมีชื่อเสียงมาก

“แต่คุณอารดาอายุมากแล้ว ลูกสาวสองคนไม่มีใครสืบทอดกิจการเลย
สักคน ดีแต่เดินเฉิดฉายไปวันๆ” หม่อมหลวงวรณจักรว่า เขาเคยพบลูกสาวของ
อารดาในงานสังคมหลายครั้ง

“น่าเสียดายจัง ถ้าเป็นเกศนะ จะต้องขอเรียนด้วยแล้ว”

“แต่เราเป็นคนนอก จู่ๆ จะให้คุณอารดาถ่ายทอดวิชาให้ พี่ว่าเธอคงไม่
ยอมหรอก...ถ้าคุณเกศอยากรู้จักต้องลองเข้าไปเป็นลูกค้าเธอคุณนะ บางทีอาจจะ
ได้ความคิดดีๆ บ้าง” หม่อมหลวงภูวนศพูดขึ้น

ปกเกศเห็นด้วยกับคำพูดของลูกพี่ลูกน้อง จึงบอกให้สมาชิกในบ้านไม่ต้อง
ห่วง ถ้าหล่อนจะเปิดร้านก็ต้องมั่นใจว่าร้านอยู่ได้โดยไม่รบกวนขอเงินพ่อแม่
ตอนนี้แค่อยากให้ทุกคนได้รู้จัก หม่อมหลวงปกเกศ จุฑาทพ เสียก่อน

ขณะที่ปกเกศยุ่งอยู่กับการหาข้อมูลเพื่อเปิดร้านเสื้อ ฉัตรเกล้าก็ยุ่ง
กับการสอบวุฒิปัตรีที่จะมาถึงเช่นเดียวกัน แม้โรงพยาบาลค่ายที่เชียงรายตอบ
รับการเข้าทำงานแล้ว แต่เขาก็ต้องผ่านด่านทดสอบไปให้ได้ก่อน
ชายหนุ่มจึงกลับมาพักที่หอ ช่วงใกล้สอบเขาไม่ต้องขึ้นดูแลคนไข้ที่หอผู้ป่วย

การสอบแบ่งเป็นสามส่วนคือ สอบข้อเขียน สอบปฏิบัติตามฐาน และ
สอบสัมภาษณ์ สองอย่างแรกนั้นฉัตรเกล้าทำได้ดีมาก และวันนั้นเขาก็เพิ่ง
สอบสัมภาษณ์ซึ่งเป็นด่านสุดท้ายเสร็จ ชายหนุ่มนั่งรถเมล์มาถึงโรงพยาบาล
พระมงกุฎฯ ระหว่างเดินมุ่งหน้าไปยังหอพัก ประเมศก็เข้ามาทักทายเขาพอดี

ตอนนี้ประเมศได้เป็นแพทย์ทหารเต็มตัวแล้ว หนุ่มรุ่นน้องขอบคุณ
ฉัตรเกล้าที่เตือนสติให้เขากลับมาตั้งหลักจนเรียนจบได้ เมื่อรู้ว่าฉัตรเกล้าเลือก
ทำงานที่โรงพยาบาลค่ายในเชียงราย ประเมศก็เลือกที่เดียวกัน รวมถึงเรียนต่อ
ด้านศัลยกรรมกระดูกด้วย เพราะอยากเดินรอยตามรุ่นพี่ที่เคารพ ความฝัน
ของเขาเหมือนความฝันของฉัตรเกล้าคือ ช่วยเหลือประชาชนในที่ห่างไกลและ
ถิ่นทุรกันดาร แน่نونว่าฉัตรเกล้าก็ยินดีอย่างยิ่งที่จะได้ร่วมงานกับรุ่นน้องที่

สนิทกัน

“คุณฉัตรจะเดินทางเมื่อไรครับ”

“คิดว่าคงอีกสองอาทิตย์ แต่คงจะต้องบอกที่บ้านก่อน” ฉัตรเกล้ามีสีหน้ากังวล ความวุ่นวายที่ผ่านมาทำให้ลืมบอกข่าวสำคัญนี้แก่คุณทวดไป

เมื่อปรเมศถามอีกว่าคนที่บ้านอีกฝ่ายจะอนุญาตให้ไปอยู่ที่ไกลหูไกลตาหรือไม่ หลวงฉัตรเกล้าก็ไม่มั่นใจนัก เพราะพื้นที่ติดชายแดนไม่ค่อยสงบ ยังมีปัญหายาเสพติดและกองกำลังติดอาวุธที่ซ่อนตัวตามตะเข็บชายแดน ถึงอย่างนั้นก็ตอบไปว่าอนุญาต ปรเมศเองก็ภาวนาให้เป็นอย่างนั้น ไม่อย่างนั้นเขาคงไม่รู้จะคุยกับใคร

“เอาน่า เรื่องปัญหาทางบ้านให้พี่จัดการเอง ส่วนนายก็เตรียมตัวเตรียมใจให้ดีกว่าแล้วกัน งานหนักนะ”

“งานหนักไม่กลัวครับ แต่ผมกลัวว่า จะต้องจัดระเบียบขบวนสาว ๆ ให้คุณฉัตรต่างหาก”

หัวข้อสนทนาเปลี่ยนเป็นเรื่องเบาๆ ตามประสาผู้ชาย สองหนุ่มแซวกันไปมาอย่างสนุกสนาน

ตัวฉัตรเกล้ายังไม่พร้อมจะมีพันธะกับใคร เขายังสนุกกับงานและยังไม่คิดจะหาห่วงมาผูกคอ แต่ชายหนุ่มคงไม่รู้ว่าการเทพชอบเล่นตลกกับมนุษย์บางครั้งแม่ไม่ตามหาความรัก มันก็อาจจะวิ่งเข้ามาชนเองโดยไม่รู้ตัว

ด่านแรกที่หม่อมหลวงฉัตรเกล้าต้องผ่านคือ ครอบครัว จากนั้นก็เป็นคุณทวดอ่อนที่ไม่อยากให้เหลนทุกคนไปไหนไกลๆ เมื่อกลับมาถึงบ้านแล้วเห็นหม่อมราชวงศ์พุฒภัทร กรองแก้ว และปกเกิดอยู่พร้อมหน้าพร้อมตา ชายหนุ่มจึงแจ้งกำหนดการเดินทางไปรายงานตัวที่โรงพยาบาลค่ายทันที

ผู้เป็นพ่อกับแม่ใจหายกับความกะทันหัน และค่อนข้างกังวลเรื่องความปลอดภัยของลูก เพราะหลังจากทางทหารปราบปรามขุนล่า ราชยาเสพติดเมื่อปี ๒๕๒๕ กองกำลังบางส่วนของขุนล่าได้หลบไปอยู่ในประเทศพม่า แต่ตรงชายแดนไทยกับพม่าก็ยังมีกรลักลอบค้ายาเสพติด และมีการปะทะกันระหว่างทหารกับพวกค้ายา ถึงอย่างนั้นหม่อมหลวงฉัตรเกล้าก็ยังยืนยันที่จะไปด้วยความมั่นใจ และความต้องการทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุด

“คุณฉัตรเป็นคนเก่ง คงเอาตัวรอดได้ จริงไหมคะ อีกอย่าง คุณฉัตรก็ไม่ได้ไปเป็นทหารแนวหน้าเสียหน่อย”

“จริงอย่างที่คุณเคยพูดครับ หมออย่างผมอยู่แต่ในโรงพยาบาลค่าย

โอกาสที่จะได้ลงพื้นที่ไปในชุมชนคงไม่มากเหมือนพวกน้องๆ ที่จบไปประจำกองพันทหารราบหรอกครับ”

เมื่อได้ยินอย่างนี้ คนเป็นพ่อและแม่อีกค่อยสบายใจขึ้นบ้าง แล้วกำชับให้ลูกชายติดต่อกลับมาหาครอบครัวเมื่อมีเวลาว่าง จะได้ไม่น่าเป็นห่วง ฉัตรเกล้าจึงให้สัญญา

“แล้วนี่ฉัตรเรียนคุณทวดหรือยังลูก ท่านคงเป็นห่วงมาก” กรองแก้วถามขึ้น

หม่อมหลวงฉัตรเกล้าถอนหายใจยาวอย่างหนักใจก่อนจะตอบ “ยังเลยครับ ครึ่งก่อนนั้นผมยังไม่มีโอกาส แต่คราวนี้ผมจะพยายามให้คุ้มค่าที่สุด”

และก็เป็นอย่างที่คิด ทันทีที่ทราบเรื่องทวดอ่อนก็ทำตาแดงๆ เหมือนจะร้องไห้ ชายชาติทหารอย่างฉัตรเกล้าถึงกับอึ้งพูดไม่ออก ถ้าถามว่าด่านไหนยากสุด คงเป็นการบอกผู้ใหญ่ที่รักและเคารพว่าต้องจากไปไกล

“คุณฉัตรใจร้ายกับทวดมากๆ ไม่ให้เวลาเตรียมใจเลย คุณเกษพึงกลับมายุ่ด้วยกันพร้อมหน้าพร้อมตา แต่ตอนนี้ทวดคงต้องทรมานเพราะคิดถึงคุณฉัตรอีก”

“ผมขอโทษคุณทวดด้วยจริงๆ ครับ แต่มันเป็นหน้าที่ ผมเป็นหมอมทหารเมื่อเรียนจบก็ต้องออกไปปฏิบัติหน้าที่ ผมเองก็คิดถึงคุณทวด คิดถึงทุกคนที่วังจุฬาเทพมากเหมือนกัน”

หม่อมหลวงฉัตรเกล้าหลุดตัวลงกับพื้นกราบตรงเข้าผู้อาวุโส ทวดอ่อนดึงแขนขึ้นมาด้วยมือสั่นเทา

“ทวด...รักคุณฉัตรมากนะ ไม่อยากให้ไป...ไกลหูไกลตาเลย”

ทวดอ่อนอยากให้หม่อมราชวงศ์รณพีร์ช่วยเหลือนให้ไม่ต้องไปทำงานที่ไกลบ้าน แต่หม่อมหลวงฉัตรเกล้าปฏิเสธอย่างหนักแน่น เพราะถือเกียรติของทหารและไม่อยากใช้เส้นสายให้ตัวเองสบาย กระนั้นก็ให้สัญญาแก่ผู้สูงวัยว่าจะหมั่นกลับมาเยี่ยมอีกฝ่ายบ่อยๆ ทวดอ่อนจึงได้แต่กอดเหลนไว้แนบอภพพลางกลั้นสะอื้น ยอมรับการตัดสินใจของเขาและอวยพร

“ขอให้คุณพระคุณเจ้าคุ้มครอง...ทวดจะ...จะรอฟังข่าวจากคุณฉัตรนะลูก อย่าลืมดูแลตัวเองให้ดี ทวดเป็นห่วง”

นอกจากผู้ใหญ่ทางบ้านแล้ว หม่อมหลวงฉัตรเกล้ายังต้องไปบอกกล่าวแก่ เล็ก หรือ สุริยวา อดีตเลขาฯ ของเจ้าสัวผู้มีศักดิ์เป็นตาทวดของเขา ก่อน

เจ้าสัวจะลั่นลม ท่านได้สั่งเสียให้หม่อมราชวงศ์พุฒิกัทรกับหม่อมราชวงศ์
ราชานนท์ช่วยดูแลสุริวาทอย่างดีเสมือนญาติ

สุริวาทเป็นคนจีนที่พ่อแม่พาอพยพมาอยู่ไทยตั้งแต่เด็ก แต่โชคร้ายที่
พ่อแม่ถูกฆ่าในตรอกใกล้ห้างหยกฟ้า พอเจ้าสัวรู้เรื่องจึงรับอุปการะและส่งเสีย
จนเรียนจบ หล่อนมีความสามารถทั้งภาษาไทยและจีน จึงได้เป็นเลขานุการ เจ้าสัว
และ คอยดูแลเจ้าสัวยามเจ็บป่วยไม่ต่างจากคนในครอบครัว

หลังจากลั่นเจ้าสัว สุริวาทหรือที่หม่อมหลวงฉัตรเกล้าเรียกว่า ชี้มเล็ก ยัง
คงอาศัยอยู่บ้านเช่าในพาหุรัดเหมือนเดิม หม่อมหลวงฉัตรเกล้าสนิทกับชี้มเล็ก
ที่สุด เพราะสมัยก่อนบิดามักจะพาเขาไปรอที่ห้างหยกฟ้าเวลาที่ท่านกับมารดา
ต้องอยู่เฝ้า ปัจจุบันชี้มเล็กเป็นหมอดู แต่ละวันจะรับลูกค้าดูดวงแคลิคนเท่านั้น
แค่นี้ก็มีรายได้พอใช้จ่ายในชีวิตประจำวันแล้ว หม่อมหลวงฉัตรเกล้าเคยเสนอให้
ท่านเลิกอาชีพนี้แล้วย้ายไปอยู่ที่วังจุฑาเทพด้วยกัน ทว่าชี้มเล็กก็ปฏิเสธ

ชายหนุ่มเดินทางมาถึงหน้าบ้านที่มีป้ายประกาศรับดูดวงตามหลักโหรา-
ศาสตร์จีนโบราณ เมื่อเคาะประตูแล้วรออยู่ครู่หนึ่งไม่มีคนตอบรับ จึงเปิดเข้าไป
และเห็นว่าชี้มเล็กนั่งรอเขาอยู่แล้ว

“ชี้มเล็กไม่ได้นอนเหรอครับ” ทุกครั้งที่ฉัตรเกล้าแวะมาหา ท่านมักจะเข้า
ห้องไปนอนงีบ

“ไม่หรอก ชี้มรอคุณฉัตรอยู่ รู้ว่าวันนี้จะต้องแวะมา” นอกจากดูดวง
ดูดวงจ้อย ชี้มเล็กก็ชำนาญการพยากรณ์ด้วย จนคนนอกบอกว่าเป็นหมอดู
เทวดา

ฉัตรเกล้าแจ้งข่าวการเดินทางไปเชียงรายได้แก่ชี้มเล็ก ก่อนจะหยิบเงิน
ค่าเวรที่แบ่งไว้สำหรับอีกฝ่ายให้ เมื่อท่านปฏิเสธ ชายหนุ่มก็บอกว่าเขาจะได้
กลับมาเยี่ยมก็คงนานเป็นเดือน จึงอยากให้เงินไว้เพื่อเหลือเผื่อขาด ชี้มเล็กจึง
ชื่นชมและเอ็นดูอีกฝ่าย ก่อนจะเล่าว่าก่อนหน้านี้ปกเศมาขอให้ท่านดูดวงเรื่อง
เปิดร้านเสื้อผ้า

ฉัตรเกล้ายิ้มพรางนึกถึงน้องสาวว่าไปเรียนถึงเมืองนอก แต่กลับเชื่อเรื่อง
ดวง โดยส่วนตัวเขาไม่เชื่อเรื่องนี้ เขาถือว่าอนาคตขึ้นอยู่กับการทำงานปัจจุบันให้
ดีที่สุด

“ลื้ออาจจะคิดว่าไร้สาระ ศาสตร์แขนงนี้มันอธิบายด้วยวิทยาศาสตร์ไม่ได้
แต่ก็เชื่อว่าจะเป็นเรื่องลุล่วงลง จำคำชี้มไว้นะคุณฉัตร ลื้อเดินทางครั้งนี้จะได้พบ
ของสำคัญที่ตามหา แต่ว่าจะมีอันตรายแฝงอยู่”

ฉัตรเกล้าสงสัยว่าของสำคัญที่ว่าคืออะไร แต่ชี้มเล็กบอกได้แค่ว่าเป็นสิ่ง

ที่เขาต้องการที่สุด ชายหนุ่มจึงตีความว่าหมายถึงมารตีกับวิไลรามาที่เขาต้องตามหา ทว่าซิมเล็กที่รู้เรื่องจดหมายสาปแช่งในงานวันเกิดหวดอ่อนจากฉัตรเกล้า อยู่แล้วกลับบอกเขาว่าไม่ต้องตามหา ถึงเวลาก็จะเจอเอง และเล่าเรื่องราวอีกมุมหนึ่งของมารตีให้ฉัตรเกล้าฟัง

หลังจากนายพลพินิจเสียชีวิต มารตีต้องย้ายมาเข้าบ้านอยู่ในลำเพ็ง ด้วยนิสัยหยิ่งทะนงทำให้ไม่มีใครชอบ อีกทั้งยังไม่ยอมทำตามหากินเพราะมั่นใจว่าต้องชนะคดีแน่ๆ แต่คดีกลับยืดเยื้อจนต้องขายสมบัติประทั่งชีวิต

เมื่อฐานะแย่งลงมารตีก็กลับไปเป็นพยาบาลแล้วโดนไล่ออก เพราะทะเลาะกับผู้ร่วมงานและไม่รับผิดชอบเวอร์ พอมาขายของแทนก็เปิดบ้างไม่เปิดบ้าง ทำให้มีรายได้ไม่มาก ซ้ำร้ายยังตั้งครรภ์ในวันที่นายพลพินิจเสียชีวิตอีก จึงไม่มีหลักฐานรับรองบุตร สุดท้ายเมื่อศาลตัดสินให้บุตรที่เกิดกับคุณหญิงอำเภอเท่านั้นที่ได้สมบัติ และสมบัติส่วนหนึ่งถูกทางราชการยึดไปเนื่องจากช่วงหลังนายพลถูกตั้งข้อสงสัยว่าทุจริต มารตีก็ต้องหนีไปอยู่ที่อื่น

หม่อมหลวงฉัตรเกล้าทำหน้าสลด ไม่นึกว่าเรื่องจะลงเอยเช่นนี้ และไม่คิดว่าคนใกล้ชิดอย่างซิมเล็กจะรู้เรื่องขนาดนี้ คงเพราะแม่ค้าแถวนี้เป็นลูกค้าดูดวงของซิมเล็กกันหมด

“ไม่ต้องคิดมาก ลักวันหนึ่งคุณฉัตรก็จะได้มีโอกาสทำทุกอย่างที่ตั้งใจ”

ฉัตรเกล้าแม้แต่คิดถึงเรื่องหม่อมหลวงมารตีจนลืมนึกถามไปว่า เมื่อครุ่นที่ซิมเล็กบอกว่าจะมีอันตรายคือเรื่องใด...

๓

จังหวัดเชียงราย ปี ๒๕๓๕

“ไม้ซีก เดี่ยวเอ็งไปล่อไอ้ดำจากตรงป่าฝั่งนั้นนะ”

ไม้ซีกย้ายร่างอวบอ้วนพร้อมห้วงยางรอบเอวไปตามคำสั่งอย่างเสียไม่ได้ แต่ไม่วายหันมาพูดเสียงอ่อย

“จะดีหรือพี่หัย ไอ้ดำมันดูเภาการอยู่นะ...ตัวโตแถมเขี้ยวใหญ่ด้วย”

“โตยังงี้ก็เล็กกว่าเอ็งอยู่ดี หรือจะเถียง” คนที่ไม้ซีกเรียกว่า ‘พี่หัย’ โวยขณะทำสะเอว ทำหน้าตาบึ้งตึง

ไอ้ดำที่ทั้งสองคนพูดถึงคือ หมูป่าตัวอ้วนลำเขี้ยวยาวโง่งที่อาละวาดเข้ามากินพืชผักสวนครัวของชาวบ้านจนได้รับความเสียหาย และเคยทำร้ายชาวบ้านหลายคน ผู้ใหญ่บ้านจึงประกาศตั้งรางวัลนำจับหมูป่าตัวนี้ ปกติหมูป่ามักอยู่เป็นฝูง แต่ตัวนี้ดูที่สุดจึงแยกตัวออกมาต่างหาก

ไม้ซีกต่อรองให้ลูกคู่อีกคนที่ผิวคล้ำค่อนข้างดำไปทางดำซื้อล้าไปแทน แต่อีกฝ่ายก็ทำตาเหลือกลานไม่ยอมเช่นกัน เถียงกันไปเถียงกันมา หัยจึงเลือกล้ามารับหน้าที่ล่อไอ้ดำ กระนั้นล้าก็ยังขอเบี่ยงฉุบเพื่อความยุติธรรม โดยมีหัยเป็นกรรมการ เมื่อผู้แข่งขันสองคนหลับตาแล้วออกสัญญาณ ปากฎว่าล้าแพ้ จึงต้องยอมรับหน้าที่นี้อย่างเสียไม่ได้

ล้าลิแกว่งถุงผ้าสีแดงกลิ้งตุๆ ที่คนในตลาดบอกว่าหมูป่าชอบกลิ้งแบบนี้

หน้าพุ่มไม้ซึ่งคาดว่าเป็นที่อยู่ของมัน ทั้งที่ตัวลั่นนังกด้วยความกลัว ส่วนหทัยถือไม้ที่มีบ่วงตรึงปลายไปดักกรอล้องคอไ้ดำอีกฝั่งหนึ่ง แต่ผ่านไปสักพักก็ไม่มีวี่แววว่าไ้ดำจะออกมาเลย

คนปอดแหกพ่นลมหายใจพรีดอย่างโล่งอก บอกลูกพี่ว่าไ้ดำอาจจะถูกรศรรามซึ่งเป็นคู่แข่งในการจับหมูป่าชิงตัวไปแล้ว แต่หทัยไม่เชื่อจึงสั่งไม้ซีกให้ไปช่วยล่าอีกแรง เขาแหวกพุ่มไม้พลางร้องเรียกไ้ดำอย่างกล้าๆ กลัวๆ ก่อนจะไ้สบตาหมูป่าตัวร้ายที่เป็นเป้าหมาย ไม้ซีกติดตัวออกทันทีด้วยสัญชาตญาณเอาตัวรอด จากนั้นความวุ่นวายก็บังเกิดขึ้น

ทั้งสองคนหนีหมูป่าที่ไล่กวตมาอย่างไม่คิดชีวิต พอหมูป่าวิ่งผ่านมา หทัยที่รออยู่แล้วก็ล้องบ่วงบาศเข้าคอมันพอดิบพอดี ทั้งสามคนมะรุมมະตุมกันจับตัวหมูป่าที่เดินไปมาสุดแรงจนกลิ้งคลุกฝุ่นดินไปหมด ในที่สุดก็จับได้สำเร็จ ขณะมัดขามันजूๆ ก็มีบ่วงอีกวงมาคล้องคอหมูป่าไว้

“เย่ ฉันทชนะแล้ว”

หทัย ไม้ซีก และล่าสัตว์ห็นขวบไปมองพร้อมกัน ทำหน้าตาบอกบุญไม่รับศรรามหรือที่ทุกคนเรียกติดปากว่า ไ้ศร เดินมาพร้อมชมพู ลูกน้องชายร่างผอมแกร็นเหมือนคนติดยา หทัยเฝ้ามองรับความขี้โกงหน้าด้านๆ ของศรรามอยู่แล้วจึงลุกขึ้นมาเผชิญหน้า และก่อนที่ทั้งสองคนจะไ้ฉวยมวยกัน ผู้ใหญ่บ้านที่รู้จักกันในชื่อ ผู้ใหญ่เถิก ก็เข้ามาห้ามทัพทันพอดี ก่อนจะตัดสินใจให้หทัยเป็นฝ่ายชนะในการจับหมูป่า ศรรามไ้ยินแบบนี้จึงคัดค้านสุดฤทธิ์

“งั้นถ้าข้าพิสูจน์ไ้ได้ว่าไ้หทัยชนะจริงๆ ละ เอ็งจะว่าไง” ผู้ใหญ่เถิกยื่นข้อเสนอ

ศรรามหันไปหาลูกน้อง ชมพูยกคิ้วอย่างต่อเนื่อง

“ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงก็ถือเสียว่าฉันแพ้ ไ้ฉันมันลูกผู้ชายตัวจริงอยู่แล้วแค่นี้จ๊ับๆ” ศรรามไ้

ผู้ใหญ่เถิกเดินเข้าไปหาหมูป่าและหยิบบ่วงสองวงที่มีลักษณะเหมือนกัน ไม่มีผิติดออกมาจากคอมัน จากนั้นก็บอกว่าบ่วงทั้งสองวงเป็นของหทัยที่ชมพูไปขโมยมา ที่ผู้ใหญ่เถิกรู้แบบนี้เพราะหทัยที่รู้ทันฝ่ายตรงข้ามบอกไ้ล่วงหน้าแล้ว

ศรรามหันไปจ้องลูกน้องด้วยสายตาดุดันราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ ก่อนจะตะคอกดำเพราะจริงๆ แล้วเขาไ้ได้สั่งให้ชมพูขโมยบ่วงของหทัย แต่ให้ทำบ่วงใหม่เอง ทว่าชมพูดันทำไม่เป็นจึงไปขโมยบ่วงของหทัยมาแทน คนแพ้ไ้แต่ต้องผู้ใหญ่เถิกที่หยิบเงินรางวัลหนึ่งพันบาทส่งให้ผู้ชนะ

หัยนารถนั้ตรมาบอกตรงหน้าคู่อรพลงยั้มร่า แล้วรีบยัดเข้ากระเป๋าสลื่อ
ก่อนจะเดินจากไปพร้อมไม้ซีกและสลื่อ

“ฝากไว้ก่อนเถอะไอ้หัย เราได้เจอกันแน่” ศรธรรมพื้มพำขณะมองตามแล้ว
กั้ตพื้นกรอดๆ

สามหน่อเดินผิวปากอย่างอารมณ์ดีเมื่อได้รับชัยชนะ อันที่จริงหัยไม่
ชอบสลื่อตร์ ต่อให้เป็นไอ้ดำที่สร้างความเดือดร้อนให้ชาวบ้านก็ตาม แต่เพราะแม่
ต้องไปหาหมอที่กรุงเทพฯ กับก้องภพ ผู้เป็นพี่ชายต่างสายเลือด จึงต้องรับงาน
อาสาจับหมูป่าเพื่อเอาเงินไปให้แม่ใช้

ไม้ซีกกับสลื่อสั้สยว่าทำไมแม่ของหัยไม่ไปหาหมอที่โรงพยาบาลของค่าย
ทหารที่อยู่ถัดจากบ้านไปไม้ไ้กลและคำรักษาถูกกว่า คนเป็นลูกพื้ก็ไม้กล้าบอก
ความจริงว่าครอบครัวตัวเองเกลียดทหารเข้ากระดูกดำ จึงไม่เคยเข้าไปรับ
บริการจากโรงพยาบาลทหาร เลยตอบเลียงไปเรื่องอื่นว่าแม่ไม่ชอบ เพราะมีแต่
หมอเด็กที่ไม้รู้ว่ตรวจคนไข้เป็นไหม ทั้งที่ความจริงในโรงพยาบาลทหารก็มีหมอ
เฉพาะทางที่อาวุโสหลายคน แต่พอไม่ชอบก็เหมารวมหมด

สลื่อกับไม้ซีกถามเรื่องเงินรางวัลไม้เลิกจนหัยเริ่มจับได้ว่าทั้งสองคนอยาก
จะได้ส่วนแบ่งบ้าง เพราะยังไม้ได้กินข้าวตั้งแต่เช้าเลย แต่เงินก้อนนี้หัยต้องยกให้
แม่ทั้งหมด คนเป็นลูกพื้จึงเสนอว่จะเลียงเหล้าแทน เพื่อตอบแทนความดีความ
ชอบที่ช่วยจับหมูป่าได้ เท่านั้นสองหนุ่มก็ตาโต ความอยากเหล้ามีมากกว่าความ
อยากข้าว หนึ่งในลูกน้องอาสาไปหากับแกลั้ม ทั้งสามคนจึงนัดกันที่ร้านขายของชำ
หน้าค่ายทหารซึ่งขายเหล้าตอนเย็น

“ฉันจะรีบไปรีบมานะ พื้หัยก็รีบเอาเงินไปให้แม่เถอะจ้ะ แม่จะได้รัก”

หัยหน้าสลด ความปวดร้าวเข้าเกาะกุมจิตใจ รู้ดีว่คงไม้มีวันนั้นสำหรับ
ลูกนอกคอก ลูกที่ท่ทำให้แม่หมดสิ้นทุกสิ่งอย่างจนต้องหนีมาพักใจไ้ไกลถึงเชียงราย
คำว่เกลียดยังน้อยไปด้วยซ้ำ...

สาวร่างเพรียวบางท่วว่แข็งแรงเดินเข้ามาในบ้านเรือนไม้ที่สามแม่ลูก
อาศัยอยู่ แล้วกวาดตามองไปรอบๆ เมื่อก่อนบ้านหลังนี้เคยสวยและใหม่ที่สุดใน
ละแวกนี้ แต่หลังจากพ่อเสียชีวิต ทุกอย่างก็ทรุดโทรมลง

แม่ไม่เหมือนผู้หญิงคนอื่น พ่อเสียสามปีก็ไม้ยอมท่ทำอะไรเลย ในตอนนั้น
ก้องภพที่อายุแค่สิบห้าต้องเป็นผู้นำครอบครัวแทน สองพี่น้องลาออกจาก
โรงเรียนมารับจ้างทำงานทุกอย่างเท่าที่ทำได้ เงินทุกบาททุกสตางค์ที่ได้มาก็ให้

แม่หมด แม่ก็เอาไปซื้อของสิ้นเปลือง โดยบอกว่าตัวเองเป็นคนกรุงเทพฯ และจะเป็นตลอดไป

ก้องภพรู้ว่าแม่ไม่เคยไยดี จึงม้มเงินส่วนหนึ่งไว้สำหรับตัวเองกับน้อง แม่จะทำงานสายตัวแทบขาด ทั้งคู่ก็พยายามยืมหนังสือจากครูที่โรงเรียนมาหาความรู้ตลอด โดยเฉพาะน้องสาวที่ก้องภพยำเผลอว่าต้องรู้หนังสือ อย่างน้อยถึงเวลาทดสอบเทียบเพื่อให้มีโอกาสเรียนมหาวิทยาลัย ตอนนั้นหล่อนก็สอบเทียบชั้น ม.๖ ได้แล้ว

“กลับมาแล้วหรือขวัญ” ก้องภพที่กำลังเก็บเสื้อผ้าใส่กระเป๋าทริเทียมเดินทางเห็นน้องสาวกลับมาแล้ว จึงเดินไปหาแล้วยิ้มอีกฝ่าย

ฝ่ายน้องก็เบี่ยงตัวหลบ ทำหน้างำ เมื่ออยู่นอกบ้านหล่อนคือพี่ชายของไม่ซึกกับสำลี แต่พอกลับเข้าบ้านก็เป็นน้องน้อยอยู่วันยังค่ำ หญิงสาวไม่ชอบให้เรียกว่าขวัญที่มาจาก ขวัญฤทัย ชื่อเต็มของหล่อน เนื่องจากนิสัยทโมนไม่ต่างจากผู้ชาย เรียกว่าขวัญแล้วฟังดูอ่อนแอ ไม่เหมาะจะเป็นหัวโจก จึงชอบให้ลูกน้องเรียกว่าตั้มมากกว่า

ก้องภพหัวเราะพลางมองน้องสาว คนนอกมองมาอาจจะคิดว่าน้องเขาเป็นผู้ชายร่างเล็ก แต่ที่จริงคือหญิงสาวหน้าตาสะสวย ทว่าเจ้าตัวกลับเลือกซ่อนทุกอย่างไว้ใต้เสื้อเชิ้ตลายสกอตกับกางเกงสีดำนอซอ พี่ชายก็พยายามซอซุดกระโปรงให้ แต่หล่อนกลับไม่ใส่ เอาแต่แต่งตัวเหมือนทอมบอยแบบนี้

ก้องภพเห็นสภาพขวัญฤทัยมอมแมมก็สงสัยว่าไปทำอะไรมา หญิงสาวจึงอธิบายสั้นๆ แล้วหยิบเงินรางวัลที่ได้จากการล่าไอ้ดำให้พี่ชาย ก่อนจะเปิดตู้เสื้อผ้าแล้วเอาเงินอีกจำนวนหนึ่งจากกล่องเหล็กส่งให้ บอกให้ก้องภพพาแม่ไปเที่ยวหลังจากหาหมอลแล้ว หล่อนไม่คิดจะไปกรุงเทพฯ ด้วยเพราะไม่อยากให้แม่หงุดหงิดความรู้สึกของการเป็นลูกที่แม่ไม่รักช่างเจ็บปวดเหลือทน

“ไหนขวัญบอกว่าอยากไปกรุงเทพฯ ไปเปิดหูเปิดตาไม่ใช่หรือ แล้วเงินที่เอามาที่มันเงินเก็บสำหรับเรียนหนังสือใช้มั้ย”

“ช่างมัน ไม่ตายก็หาใหม่ได้ พี่ก้องได้ลูกค้าใหม่แล้วไม่ใช่หรือ...ได้ยีนว่ามีหมอทหารมาประจำในโรงพยาบาลค่ายแล้ว คงต้องจ้างซักผ้ารีดผ้า ภูบ้านอีก”

ก้องภพตอบน้องสาวว่าใช่ ก่อนจะวานให้อีกฝ่ายเอาเสื้อผ้าที่รับมาเมื่อวานไปส่งแทน รายได้หลักส่วนหนึ่งของสองพี่น้องคือรับจ้างซักผ้ารีดผ้า ทำความสะอาดบ้านพักในค่ายทหารรวมถึงโรงพยาบาลค่าย

“ว่าแต่ขวัญไม่ไปกรุงเทพฯ ด้วยกันแน่หรือ”

“อย่าดีกว่า ฉันบอกตรงๆ ว่าฉันเกลียดกรุงเทพฯ และเกลียดทุกคนที่มา

จากที่นั่น”

โคมไฟในมุ้งพี่ชายดับไปแล้ว แต่เจ้าของมุ้งหลังเลิกกลับนอนลืมตา
โลงอยู่ สองพี่น้องจำต้องอาศัยอยู่ห้องเดียวกัน เพราะห้องใหญ่อีกห้องยกให้
‘แม่’ ครอบครอง หญิงสาวเปิดโคมไฟหัวเตียงแล้วหยิบกล่องเหล็กซึ่งเดิมเป็น
กล่องใส่คุกกี้ที่ได้จาก ‘ครูแวว’ ออกมา ปัจจุบันภายในกล่องเต็มไปด้วยรูปถ่าย
หลายใบ รวมถึงจดหมายหลายฉบับ นอกจากก้อนภาพ ยังมีครูแววที่ให้ความรัก
และเมตตาแก่หล่อน

‘เป็นเพราะเกคนเดียว นังขวัญ ทำให้ฉันต้องหมดสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง แก
มันตัวช่วย ไม่น่าเกิดมาเลย ฉันเกลียดแก’

น้ำตารินออกมา ภาพของแม่แต่งตัวเจิดจายในสังคมผู้ดีนั้นขวัญหทัยไม่
เคยรู้จัก ตั้งแต่จำความได้หล่อนก็มีแต่ก้อนภาพที่เป็นพี่ชาย และพ่อคนเดียวที่จำ
ได้คือกวี่ เขาไม่ใช่พ่อแท้ๆ แต่รักหล่อนราวกับลูกในไส้ ส่วนพ่อที่แท้จริง
เสียชีวิตตั้งแต่หล่อนยังไม่เกิด ขวัญหทัยไม่รู้ว่าย้อมกอดของพ่อบังเกิดเกล้า
อบอุ้มแค่ไหน รู้เพียงแต่ว่าแม่ักจะโทษหล่อนเสมอ

หญิงสาวหยิบรูปใบสุดท้ายและเป็นรูปใบเดียวที่มีมาดู ในรูปคือชายที่มี
รอยยิ้มอบอุ่นและรักหล่อนที่สุด

‘ไม่ต้องกลัวนะขวัญ อยู่กับพ่อที่นี่ เรามีบ้าน มีทุกอย่าง พ่อจะทำงาน
หาเงินมาเลี้ยงแม่ ขวัญ และก้อนเอง’

แม่พบพ่อกวี่ครั้งแรกตอนที่ชายหนุ่มไทยในตลาดสำเพ็ง พ่อที่แต่งตัวดี
เหมือนคนรวยแวะมาซื้อขนม หลังจากพูดคุยจนชอบพอกัน พ่อบอกแล้วว่าดูแล
ปางไม้ที่เชียงราย ในตอนนั้นแม่กำลังหมดตัวจึงตัดสินใจแต่งงานด้วยและย้ายมา
อยู่ที่นี่

พ่อใจดีมาก แต่น่าเสียดายที่พ่อไม่รวย เมื่อแม่รู้ความจริงว่าพ่อเป็น
หัวหน้าคนงาน ไม่ใช่เจ้าของปางไม้ จึงโกรธมากจนอาละวาดบ้านแทบแตก แต่ถึง
อย่างนั้นพ่อก็ยังรักแม่ สัญญาว่าจะขยันทำงานหาเงินมาดูแลทั้งแม่กับหล่อน และ
พี่ชาย แล้วพ่อก็ทำตามสัญญาจริงๆ ท่านทำงานหามรุ่งหามค่ำจนล้มป่วย
สุดท้ายพ่อที่รักหล่อนมากก็จากไป สำหรับขวัญหทัย นี่คือการเสียใจที่สุดใน
ชีวิต มิหนำซ้ำแม่แท้ๆ ยังซ้ำเติมว่าหล่อนเป็นตัวช่วย ทำให้แม่ต้องตกอับ
แบบนี้

‘ไม่ต้องฟังแม่ ฟังแต่พี่ก็พอ พี่รักขวัญ พี่จะดูแลขวัญเอง’

หญิงสาวมองผ่านมุ้งไปอีกฟากหนึ่ง ก้อนภาพกำลังหลับสนิท หล่อนไม่กลัว

การนอนห้องเดียวกับเขา ทั้งคู่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมาหลายปี ขวัญฤทัยรู้ว่าพี่ชายคนนี้รักหล่อนเหมือนน้องแท้ๆ ช่วงที่ก้องภพไปกรุงเทพฯ หล่อนคงเหงามาก แต่ถ้าทำให้แม่สบายใจ หล่อนก็ยินดี

หญิงสาวปิดไฟแล้วหลับตาลง มือกอดกล่องเหล็กที่เป็นตัวแทนความทรงจำอันอบอุ่น คือนี่ขวัญฤทัยจะฝันถึงพ่อที่หล่อนรักมากที่สุด